

The background of the cover is a lush, green forest scene. In the lower-left foreground, a man in medieval-style armor, including a chainmail tunic and a dark skirt, stands looking towards the right. He holds a sword with a greenish blade. The forest is dense with various trees, including tall evergreens in the distance. Sunlight filters through the canopy, creating a warm, golden glow. The title 'PÍSEŇ OCELI' is prominently displayed in the upper center in a large, ornate, silver-colored font with intricate flourishes. Below the title, the author's name 'MICHAELA MERGLOVÁ' is written in a smaller, dark, serif font. In the bottom right corner, there is a circular logo with a stylized 'E' and the text 'EDICE PEVNOST' next to it.

PÍSEŇ OCELI

MICHAELA MERGLOVÁ

PÍSEŇ OCELI

EDICE PEVNOST

PÍSEŇ OCELI

MICHAELA MERGLOVÁ

Copyright © Michaela Merglová, 2019
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2019
Cover Art © Lukáš Tuma, 2019
Czech Edition © Nakladatelství EPOCH, Praha 2019

ISBN 978-80-7557- 220-2 (print)

ISBN 978-80-7557- 781-8 (ePub)

ISBN 978-80-7557- 782-5 (mobi)

ISBN 978-80-7557- 783-2 (pdf)

MEČ ZE STARÉ PÍSNĚ

„Myslím, že si nebudeme rozumět, zpěváčku.“

„Naopak. Já si myslím, že budeme skvělými přáteli.“

Některá přání by měla zůstat nesplněna.

Bard Minangar si tuhle životní pravdu uvědomil ve chvíli, kdy ho Sorcha dost nevybíravě odvedla do stodoly, povalila do sena, obkročmo si na něj klekla a servala z něj košili.

Od jarmarku se kolem ní točil jako větrná korouhvička a nadbíhal jí, kudy chodil. Básničky, písničky, kradmé úsměvy, letmé dotyky drze na dohled jejího manžela... Ano, poslední týdny se činil.

Otázkou bylo, jestli neměl svou pozornost soustředit raději na jinou.

Třeba na tu pěknou dojičku.

Tváří mu přeběhl bolestivý výraz, když se mu Sorcha zakousla do krku. „Auauau!“ Zkroutil se jako had.

„Nelíbí se ti to?“

Nervózně se uchechl. „Jsi divoká jako kočka, miláčku, zpomal. Máme celý den.“ V tmavých očích mu zajiskřilo. „Co kdybys nechala trochu

vášně i na mně, hm?“ Zapřel se za loket a obrátil ji na záda.

Sorcha nebyla žádná hubená laňka, takže ho ten manévr stál o trochu víc úsilí než obvykle, ke své úlevě však shledal, že na ženu zapůsobil. Spokojeně mu v náruči vydechla. Aby se pojistil, že z něj nezačne trhat další oblečení, sevřel její zápěstí, což znovu kvitovala nadšeným zasténáním.

No, vida...

Sehnul se, aby ji políbil.

V té chvíli dveře stodoly zavrzaly.

Minangar zbystril a zvedl hlavu.

Sorcha se zamračila. „Co se děje?“

„Vrzly dveře.“

„Ty vržou pořád, na tom není nic divného.“

„Skoro bych přísahal, že jsem slyšel kroky.“

„Nesmysl. Manžel se vrátí až zítra a nikdo jiný tu nemá co dělat.“

„Možná, že v domě by bylo bezpečněji,“ navrhl a pustil ji.

„V domě to není zábava, a navíc stěny mají uši. No tak, Minangare, slíbil jsi, že mi ukážeš něco úžasného, a zatím jsi mi ani nerozepsal živůtek. Co je s tebou? To se ti nelíbím?“

„Jistěže líbíš, srdce moje.“

„Tak něco dělej. Nudím se.“

Měl jsem zpívat písničky té tmavooké dojičce, proléto mu trpce hlavou.

Dokud se Sorchou laškovali, pěníla mu krev. Jenže teď, v pichlavé slámě za ještě pichlavějších poznámek, si uvědomil, že pod ním namísto něžné

hrdličky leží vzteklá lasice, která ho jenom koman-
duje. A každé z těch ostrých slov působilo újmu
jeho vzrušení.

Mysli na tu dojičku, myslí na tu dojičku...

Sorcha si vyhrnula sukni a Minangar polkl.

Ale tak, možná to přece jen nebude tak zlé.

Přejel Sorše dlaní po nahých stehnech a usmál
se, když hlasitě zasténala. Hladil ji po bocích
i břiše, jeho prsty obratně rozvázaly živůtek. Po-
hled na majestátní poprsí, které odhalil, mu znovu
rozbouřil krev.

To už ho líbala a kousala do rtů a nedočkavě mu
stahovala kalhoty.

Dveře znovu zavrzaly a tentokrát s nimi vítr
práskl o stěnu.

Vzrušení se rozplynulo.

Minangar svěsil hlavu. „V tomhle se nedá praco-
vat,“ zamumlal a odtáhl se.

„Kam jdeš?“ vyjela na něj.

„Zavřít dveře.“

„Sorcho?!“

Třetí hlas patřil muži.

A přicházel od vstupu do stodoly.

Žena vytřeštila oči. „Borusi?“

Minangar se vymrštil jako žabka a ztuhnul.

Na dva dechy nastalo ve stodole ticho.

Nově příchozí zíral na Minangara a ten si s hrů-
zou uvědomil, že má kalhoty na půl žerdi.

A že se valná část jeho svršků nachází na podlaze.

Sorcha se zvedla z kupky sena, což ale bylo asi to
nejhorší, co mohla udělat. Stuhý rozepnutého ži-

vůtku se rozhoupaly a její nahá hrud' zazářila jako čerstvě napadaný sníh. V té chvíli už se nedalo nic skrývat – seno, básník bez košile, ona s vyhrnutými šaty... Prostoru pro fantazii nezbývalo.

„Ty... ty mi zanášíš?!“ zařval Borus a na krku mu naběhly žíly jako provazy.

„Já jsem v tom nevinně!“ kvíkl bard.

Oba manželé na něj upřeli nevěřící pohledy. Kdyby jejich oči mohly zabíjet, skončil by jako sekaná.

„Skoro nevinně,“ dodal.

Borus zavrčel a vyhrnul si rukávy.

Minangar polkl.

Jistěže se nejednalo o jeho první problematické dostaveníčko. I v přítomnosti manžela už se párkrát ocitl. Ale ještě nikdy se mu nestalo, že by manžel stál mezi ním a jedinou cestou ven.

O pár okamžiků později lezl svižně a zcela nedůstojně po čtyřech po trámu vysoko nad podlahou stodoly. Za zády se mu hnal se vzteklým funěním Borus a zespodu ječela Sorch, která si ani neupravila šaty, takže jí nahá prsa poskakovala nahoru a dolů za zběsilého šermování rukama.

Měl jsem zpívat té dojičce, nadával si básník, zatímco balancoval nad balíky sena a uhýbal hrotům vidlí, kterými mu Borus hrozil.

A i když to ještě nevěděl, ten den byl začátkem všeho.

Jakmile se totiž vyhoupl na střechu a sklouzl z ní po zadku k rychlému úprku, rozhodl se opustit vřelou náruč rodného Údolí i žírné doliny jihu.

A netušil, že ho brzy čeká dobrodružství, o jakém dosud zpíval jen v písních.

Poslední týdný putoval Cuchenan divokými lesy Delavy a čím hlouběji do krajiny se nořil, tím mu bylo jasnější, že zašel do míst, kam původně nemířil. Lopotil se do kopců, které po zimě ještě nestačily obrazit novou travou, táhl se po jejich hřebenech, kde se mu do těla zakusoval ostrý vítr, plahočil se studeným bahnem ve stínu smrků a doufal, že brzy najde přístřeší.

Jenže krajina zdrsněla, ztratil cestu pod nohama a žádné obydlí nebo lidská společnost nikde v dohledu.

K večeru přešel kopec a našel si dolík v závětrné straně údolí. Schoulil se do pláště a pokusil se z něj pochytit alespoň trochu tepla do promrzlých končetin.

Čtrnáct let, pomyslel si s pohledem upřeným na hvězdy občas vykukující zpoza příkrovu mraků. Přesně tolik sloužil mistru Iglasarovi v malé dílně pod horami a ani jedinkrát se nepokusil utéct. Mistr mu slíbil, že za věrnou službu může po jeho smrti kovárnu opustit, a přesně to také udělal.

Iglasar umíral na horečku několik týdnů a za tu dobu se v kovárně i domku shromáždila celá rodina: Všichni tři kovářovi synové, z jejichž očí sálala nedočkavost, a manželky dvou mladších, které se hádaly, jen překročily práh.

Cuchenan nečekal, až se mezi sebou pošťekají o dědictví. Sbalil pár svršků a zásob, přidal první nůž, co vykoval, a skryl mezi věci i starý tesák, jenž mistr kdysi v hněvu zahodil – nebyl dobře vyvážený a čepel hyzdily zuby, přesto mladík usoudil, že mu na cestě poslouží lépe než nic.

Iglasar vydechl jen den poté, co se Cuchenan přichystal. Jestli za to mohla horečka, nebo v tom měla prsty některá ze všetečných snach, jež se kolem starého pána ochomýtaly pod záminkou péče, netušil. Ještě toho večera, kdy se mezi sebou synové dohadovali, vyklouzl do tmy a vyrazil stezkami, které měl s mistrem za ty roky prochozené, pryč z vesnice a jejího dosahu.

Větším sídlům se vyhýbal – na severní straně hor sice nevládl žádný král a pomalu každá vesnice patřila jinému pánovi, uprchlé otroky však věšeli všichni.

A Cuchenan nepochyboval, že přesně za toho ho všichni budou mít. I když mu mistr slíbil svobodu, jeho synové dali mladíkovi více než jasně najevo, že dohodu ctít nebudou. Prostřední mu dokonce neřekl jinak než „kryso“.

Cuchenan proto věděl, že jediná cesta, která mu zbývá, je přes hory.

Na jih vedl průsmyk za Medovalem, Cuchenan se ale bál přiblížit. Pokud by ho Iglasarovi synové hledali, nepochybně by poslali do Medovalu zprávu.

Zamířil proto dál na východ, po týdnech pochodu divočinou překročil horské štíty a pak už jen šel dál na jih.

Nikdy nebyl tak daleko, ale dlouho slýchal příběhy o Dussu, velkém městě ve stínu hor, o Colechu, stříbrotepeckém sídle, které před spoustou let zničil a obsadil drak, o umění proslaveném Tunde.

Znal vyprávění o jižanských zemích s mnoha městy a vesnicemi, které ovládají mocní králové, a o moři, které se rozkládá od obzoru k obzoru za nimi.

Cuchenan sníval o tom, že až dostane svobodu, najde nějakého pána a nabídne se mu do služby. Přece jen, síly měl za dva, mistr ho obstojně naučil s mečem, a i když se mu nedostalo vzdělání, mezi hlupáky nepatřil.

Jenže teď, když se na jihu ocitl, cítil se podvedený. Jih měl být krásný a bohatý, zatím ho ale děsil svou prázdnotou. Žádná velká města, jak slibovaly písně, jen lesy, bláto, zima a únava.

On byl uprchlý otrok v cizích krajích bez peněz nebo představy o tom, kde vlastně je.

A zásoby už mu skoro došly.

Zachumlal se do pláště ještě víc a s trpkým povzdychem se ponořil do říše snů.

Lesem se hnali jezdcí. Rudovousý Bordacha v čele byl chlap jako hora – mohutný, svalnatý, s hrudníkem jako sud a pažemi, co rozdávaly i teď, v odkvětu síly, rány jako kladivem. Léta bojů v něm vycvičila dobré instinkty, a když proto najed-

nou přitáhl koni uzdu a hmátl po zbrani, ostatní zneklidněli.

Eogham se zamračil. „Co se děje?“ otázal se, ale v té chvíli to už pocítili všichni.

Neozýval se žádný vítr. Žádné zašustění myši v trávě, žádný pohyb ptáků v korunách okolních stromů, nic.

Jen ticho.

Bordacha se nadechl k odpovědi.

Říct už ji ale nestačil.

Změnil se vítr. Západní vzduch se dostal koním do nozder a do té chvíle klidná zvířata se najednou rozřehtala, uši přitisknuté hrůzou k hlavě. O zem zabubnovala kopyta.

A začalo peklo.

Větve nad hlavami bojovníků rozřízl horký vzduch vmžiku následovaný ohněm.

Žár, praskání, řev.

Proschlé dřevo vzplálo jako vích, zasypalo válečníky jiskrami.

Rudovous se vrhl stranou. Když se jeho kůň postavil na zadní, pustil uzdu a svalil se do spadaneho listí. Jednomu z vojáků se ale nepoštětilo. Bordacha uslyšel křik, když ho splašené zvíře smýkalo za sebou v divokém úprku.

V rachotu se na zem snesl drak. Ověnčený plameny a kouřem, černé šupiny se leskly jako roztočené sklo, žluté oči šíleně zářily.

Od jednoho z výrůstků na tlamě odlétl odražený šíp.

Drak pohnul hlavou. Takřka bezděčně vypustil na lučištníka smršť plamenů.

Nelidský řev a pach seškvařeného masa.

Jeden z vojáků dotíral na dračí spár. Obluda ho odmrštila švihnutím ocasu. Šílený výkřik, když muž odlétl vysoko ke korunám stromů – a tvrdé křupnutí.

„Ústup! Zpátky! Ke mně, ústup!“ Eogham, který se jako zázrakem držel v sedle, obrátil koně a divokým pobízením ho štal k útěku. Dvojice, která to spatřila, nezaváhala, oba se jako jeden muž rozběhli v jeho stopách.

Rudovou ucítil v duši hořkost.

Věděl, že je to rozumné, ale zároveň ho opustili! Chtěl na ně zakřičet, jenže v hrdle ho zaškrábal kouř.

Země se zachvěla, hřmění kopyt se přiblížilo. Z ohně se vyřítil jeden z prchajících koní, v očích šílenství, v tlamě napěněné sliny. Změnil směr, aby se vyhnul plamenům, a vyrazil přímo proti klečícímu válečníkovi.

Ten polkl. Už už viděl, jak ho drtí kopyta věrného zvířete, bolest, vlastní smrt.

Vzduchem se mihl tmavý stín. Drak máchl pracíčkou a jeho spáry zajely zvířeti zničující silou do boku.

Kůň zaržál.

Páteř praskla.

Nádherná udržovaná srst se vmžiku rozpárala ve spršce krve, objevily se kosti, vyhřezly vnitřnosti. Obluda rozerval koně vedví jako hadrovou panenku. Polovina trupu překrásného hřebce zůstala ležet na zemi s očima dokořán. Tou druhou se drak začal krmit.

Bordacha ztuhnul. Za svého života prožil mnoho bojů, viděl muže umírat a zabíjel je, když ho prosili o milost, ale ani v nejhorších snech si nedokázal představit soupeře tak děsivého jako právě tohoto.

Neporazitelný drak!

„Bordacho!“ zařval na něj poslední z jeho mužů.

Rudovous se probral ze zamyšlení. Avšak příliš pozdě.

Mladík, který na něj křičel, vyrazil proti nestvůře a širokým obloukem sekl do šupinatého spáru. Zbraň se odrazila, aniž po ní zůstala sebe-menší stopa.

Drak zvědavě naklonil hlavu ke straně. Z tlamy se ozval dunivý smích a pak se netvor pohnul. Napnul krk, bestiální rychlostí chňapl čelistmi.

Mladík s ječením zmizel ve smrtícím sevření. Křupnutí – ticho – čvachtnutí, krev.

Bordacha polkl pochyby a tasil. Pokud na smrt, tak se zbraní v ruce!

S řevem se rozběhl. Svět kolem něj hořel a rozpíjel se v kouři, ale starý bojovník už věděl, že nemá co ztratit. Všichni prchli nebo padli.

Obluda sledovala jeho počínání s neobvyklým zájmem. Meč sklouzl po šupinách a zasekl se o jednu z nich.

Drak jako by mimochodem cvrnkl drápem – Bordachu to porazilo na zem. Meč kovově břinkl o zem, ale rudovous uviděl ještě něco jiného.

Jedna z obsidiánových šupin ležela vyražená v trávě.

Takže je možná ho porazit!

Vstal, aby drakovi čelil.

Tříkrát zaútočil a tříkrát ho nepřítel odrazil jako otravný hmyz.

Pak starého válečníka zasáhl ocas a odhodil ho stranou. Narazil do stromu. V zádech mu prasklo. Když se pokusil vstát, rozlila se mu tělem ochromující bolest.

Zasténal, ale nezvedl se. Nešlo to.

V ústech cítil pachut' krve, před očima mu běhaly mžítka z kouře. Vytrvalý žár praskajících plamenů mu ubíral síl. Kdesi v hlubinách své duše věděl, že tohle je konec.

Věděl, že se to stane, už když sem šel, jen si to nechťel přiznat.

Prožil dva a čtyřicet zim a po většinu z nich svíral meč. Prošel desítkami bojů ve jménu Lughny, syna Éonecha z krevní linie Luga, a po něm Raíka Medvědobijce, bojoval s nestvůrami i lidmi. Léta patřil k nejlepším – vždyť kdo by se mohl rovnat Bordachovi Ryšavé svini!

Jenže poslední léta mu paže slábly, oči nedohlédly tak daleko jako dřív a přicházeli mladší a rychlejší muži.

Jako Eogham.

To kvůli němu Bordacha vyrazil na draka. V souboji při posledních oslavách slunovratu ho Eogham málem dostal a strach z hanby, že by na jedinou nebyl nejlepším Raíkovým bojovníkem, ho dohnal až sem, na dohled bran Colechu.

Chtěl dokázat, že draka porazí.

Chtěl vstoupit do písní a pověstí jako drakobijec.

Chtěl být nejlepší.

Drak se na něj zadíval a ve žlutých očích probleskla vychytralost. „Vypadá to, že se hračka rozbila,“ pronesl hlubokým hlasem. Pak se zhoupł na tlapách. „Bordacha Ryšavá svině. Slyšel jsem o tobě, člověče, ale myslel jsem si, že budeš zábavnější.“

„Táhni k řasu,“ zavrčel válečník. Do vousů mu kapala krev.

Drak se zasmál. „Až po tobě.“

Rudovous zavřel oči.

Čekal bolest.

Namísto ní však uslyšel vzteklý řev a rachocení značící, že se něco děje.

Omámeně zamrkal.

Mezi hořícími stromy spatřil kličkovat svalnatého mladíka se světlými vlasy. Drak za ním vyrazil bestiální rychlostí.

Cuchenana probudilo nad ránem blížící se hřmění. Otevřel oči. Nejprve zaostřil na stromy a oblohu a zamračil se. Nenašel jedinou známku bouřky.

Dunění se ještě přiblížilo a horal si najednou uvědomil, že to přichází odkudsi zdola pod sva-
hem. Vyskočil na nohy, tesák připravený k útoku, dřív než se stačil pořádně rozhlédnout.

Mezi stromy pod kopcem uviděl cestu. Včera si jí v šeru blížící se noci nevšiml, teď ji ale spatřil jasně, protože po ní projížděli jezdci. Napočítal jich deset a už na první pohled ho zaujalo, že mají všichni

stejně barevné pláště – tedy žádní lapkové, ale vojáci některého z pánů na jižní straně delavských hor. To mohlo znamenat jediné – a Cuchenanovi z toho poskočilo nadšením srdce –, že se konečně blíží mezi lidi!

Jezdci najednou zpomalili a zastavili.

Cuchenan ztuhl jako kámen. V první chvíli si pomyslel, že ho spatřili a zamíří jeho směrem, pak si ale uvědomil, že je to něco jiného.

Les pohltilo ticho.

Žádný vítr, žádný pohyb listí. Zpěv ptáků zmizel, všichni brouci i havěť jako by se stáhli s příchodem něčeho děsivého.

Cuchenan zvedl hlavu.

Uslyšel ševel, jako když se vítr opírá do vepřových blan natažených v oknech. Koruny stromů se zachvěly.

A pak se z nebe snesl oheň.

Rudý proud prořízl les jen pár kroků od místa, kde mladík stál, až dolů k jezdcům.

Řičení koní, křik, hučení ohně, pach spáleniny. Svět se v jediném okamžiku změnil v noční můru.

Vše přehlušil nestvůrný řev. Do hořícího listí dosedlo obrovské šupinaté tělo.

Cuchenanovi vyschlo v ústech.

Obluda, kterou uviděl kouřovou clonou, nepřípomínala nic, co kdy spatřil. A to, co rozpoutala mezi jezdci, předčilo i ty nejděsivější představy. Někteří z jezdců prchali, další se pokoušeli bojovat a padali kolem draka jako mouchy.

Trvalo to jen pár okamžiků, než vše pohltila smrt.

Ze stromů stoupal kouř. Hořící větve vrzaly a řítily se v tanci jisker do suchého podrostu. Vzduch se chvěl horkem, čpěl spáleninou a puchem škvářícího se masa. Na zemi ležely krvavé cáry rozsápaných zvířat a řvoucí umírající.

Cuchenan konečně procitl z hrůzy, která ho pohltila, a rozběhl se kupředu. Vlastně ani nevěděl proč. Byl to instinkt, který přiměl jeho tělo k pohybu.

Poslední na nohou zůstal rudovousý bojovník, který stanul proti příšeře. Ta ho znovu a znovu porážela, až ho nakonec odmrštila a jeho tělo narážilo do stromu.

Svah dodal horalovi rychlost. V ruce cítil uspokojivou váhu ohmatané rukojeti, a když za bránou z plamenů uviděl dračí hlavu, bodl.

Obluda sklánějící se nad padlým bojovníkem zařvala, drásavě a pronikavě.

Cuchenan se odkulil stranou. Uviděl, že drakovi trčí z oka rukojeť tesáku a kolem ní se v hustých chuchvalcích valí sklivec a krev.

Právě jsem zaútočil na draka, blesklo mu hlavou, zatímco zůstal bez dechu ležet v naději, že si ho raněné zvíře nevšimne.

Drak vychrchlal proud ohně, který objal stromy ve smrtícím sevření, a pohodil hlavou tak, že zdravým okem spatřil útočníka.

Cuchenan polkl. Na pár okamžiků se na sebe dívali, drak na mladíka a mladík na draka. A v tom pohledu četl Cuchenan mnohé o tom, jak krátká bude jeho budoucnost.

Právě jsem našťval draka.

Netušil, jak se mu podařilo dostat se na nohy, ale najednou sbíhal ozlomkrk dolů ze svahu.

A v patách se mu nestvůrnou rychlostí drala navztekaná obluda.

Ve spáncích mu bušila krev. Slyšel ozvěnu vlastního dechu, možná hlasitěji než řev za zády. Po páteři mu stékal pot, svaly ho pálily náhlým pohybem.

Pak mu uklouzla noha. Ztratil rovnováhu, dopadl do spadaneho listí a kutálel se dolů. Cestou ho otloukaly kameny a drny, tvář mu rozedraly ostružiny.

Nakonec ho zastavil ostrý kámen, který se mu zakousl do boku.

Cuchenan se neubráníl výkřiku.

Vyškrabal se na kolena a zasténal. Zvedl oči. A strnul.

Strom před ním byl obrovský, tlustý tak, že by ho neobjali ani dva muži dohromady, a z hladké tmavé kůry vystupovala zpola rozbitá ptačí lebka, jako by ji dub pozřel.

Posvátné místo...

Podobných stromů tu vyrůstalo hned několik a spletené kořeny několika z nich lemovaly bílé kameny.

Vzduch prořízl dunivý řev následovaný praskáním, které vydal kácející se strom. Drak se blížil.

Horal vyskočil na nohy. Hmátl k pasu, aby vytáhl nůž – chtěl čelit příšeře alespoň s nějakou zbraní v ruce –, a s hrůzou si uvědomil, že musel

z pochvy vypadnout někde při jeho nedůstojném sesunu dolů.

Sám, beze zbraně, s nestvůrou deroucí se mým směrem. To jsem svou svobodu využil skutečně chytře, pomyslel si, ale k vlastnímu překvapení necítil strach.

Myslí se mu rozlil klid.

Slyšel šustění starého listí, které se vzdouvalo kolem šupinatého těla a ve spirálách opět klesalo k zemi, viděl, jak mezi prastarými korunami tajemných stromů pronikají tenké paprsky světla, uvědomoval si chlad větru, který se mu otíral vzadu o šíji, i teplo vlastní krve stékající po tváři z roztrženého obočí.

Byl jen on a drak v hlubokém lese. Nic víc.

Stiskl pěsti a zadíval se odhodlaně vstříc své zkáze.

A v té chvíli uslyšel hlas.

„Cuchenane!“

Zmateně se rozhlédl.

„Cuchenane!“

Jeho pohled jako kouzlem přitáhla tmavá prohlubina ve svahu. Pod převisem, kde se zachytily spadané větve, klestí a tlející listí, zela jeskyně. V jejím ústí se něco zatřpytilo.

Cuchenan se k ní rozběhl ve chvíli, kdy se drak vztyčil a vypustil z tlamy oheň.

Listí i větve v okamžení zmizely v obláčku zuhelnatělého prachu. Horalovi se podařilo skrýt se v ústí prohlubně, i tak ale ucítil žár, který se prohnal kolem něj.

„Cuchenane!“

Otevřel oči. Ani si neuvědomil, že je předtím zavřel.

Prohlubeň měla zvláštně pravidelný tvar, jako by se ocitl v tunelu nebo staré chodbě, a táhla se pod svahem do dálky, kam nedohlédl. Přesto však něco spatřil – meč. Stál v kožené pochvě opřený o stěnu, téměř jako by čekal na jeho příchod.

Cuchenan sevřel jílec a prsty mu přeběhlo mravenčení.

„Zabodni mě mezi šupiny,“ ozval se znovu ten hlas, tentokrát silnější a zřetelnější, jako by mu někdo šeptal do ucha.

Málem meč upustil. „Co...? Ty nemůžeš... Kouzlo...?“

„Žádné kouzlo. Jsem Kalvemina a budu ti sloužit v těžkých časech.“

„Ty jsi mluvící meč?!“

„Ano.“

„Meče nemluví!“

„Poslouchej mne! Drak se blíží a není čas. Vezmi mě a zabodni mě do jeho šupin.“

„Žádný meč ty šupiny neprorazí!“

„Já ano,“ opáčil hlas klidně. „Dokážu zabít draka a posekat nepřátele. Mé ostří ochutnalo krev králů i lidí, žoldnéřů, vojáků, mužů i žen a společně porazíme každého, kdo ti přijde do cesty. Ale teď se musíš soustředit, jinak skončíš na uhel. Poslouchej!“

Země se chvěla, jak se drak blížil.

Cuchenan polkl. Mluvící meč nebo slyšiny, na tom vlastně nezáleželo – i když by na zabití té

obludy uvítal spíš kopí nebo sekyrku, meč pořád poslouží lépe než holé pěsti. Nadechl se a vykročil.

Obluda stanula pod svahek, a když uviděla horala nezraněného ohněm, nadechla se, aby vyplivla další.

Cuchenan se rozběhl. Taktak se vyhnul smrtícímu žáru. Sehnul se před máchnutím pařátu a vedl proti němu dlouhý sek. Čekal, že odskočí jako ty předtím. Místo toho se čepel zabořila do šupin a masa pod ním. Meč hladce odťal dva články od kloubů. Do vzduchu stříkla černá krev.

Drak zařval. Švihl ocasem do země, vyrval z ní bílé kameny a hlínu. Horal uskočil, když se na něj se zaprašťením řítí prastarý dub. Drak máchl prackou – a té už Cuchenan uskočit nestihl.

Drápy rozervaly koženou kazajku jako nic. Z rány se vyřinula krev.

Cuchenan padl na zem. Meč mu vypadl z prstů.

„Ubohý červe!“ zapraskal drak. „Jak se odvažuješ?! Bordacha byl aspoň důstojný protivník!“ Zaslápl mladíkovi paži, kterou hledal zbraň.

Cuchenan zařval, když mu v ruce zapraskalo. Zdravou paží zkusil spár odsunout, ale jako by chtěl pohnout skálou. Dračí váha mu drtila kosti i maso a tlačila ruku do měkké hlíny.

Obluda rozevřela tlamu. Smrad hnijícího masa Cuchenana málem omráčil.

Hmátl za sebe.

Prsty mu zavadily o kov.

A pak svět kolem ztěžkl horkostí.

Hostinec stál u křižovatky cest a až na dvojici divoce zarostlých chlapisek v koutě zel prázdnotou. Ve vzduchu ale vonělo dubové pivo, teplá medovina a chlebové těsto. Minangar se protáhl dovnitř a tělem se mu rozlilo přívětivé teplo. Konečně, po dnech plahočení se zimou, vlhkem a nepohodlím, teplo civilizace!

Spokojeně si zamnul ruce a zamířil k nejbližšímu volnému stolu. Prohrábl si potem slepené lokny.

Cesta k němu nebyla moc laskavá – na šatech mu ulpělo hned několik skvrn, nohavice roztrhalo ostružiní a váček zel prázdnotou.

Jeho vzezření očividně zaujalo místního hospodáře, protože namísto toho, aby za ním poslal děvčku, zastavil se u něj sám.

„Pěkné odpoledne,“ pozdravil Minangar uhlazeně. „Ať bohové požehnají tvému domu, pane.“

Hostinský nevzrušeně kývl. „Jsi v tomhle kraji poprvé, cizince?“

Barda jeho reakce lehce vyvedla z míry. „To jsem.“

„A co tě sem přivádí?“

„Cesta.“ Výslech se mu přestával líbit.

„Tak ta sem už zavedla hodně lidí. A taky hodně lidí odvedla pryč.“

„Máš víno, hospodáři?“ otázal se bard přímo.

„Mám. Máš mince, cizince?“

„Mám něco lepšího,“ zazubil se básník a poklepal hrdě na látkový vak po svém boku. „Zlato v hrdle.“

„Aha,“ přikývl hospodský vědoucně. „Takže další skřivan z jihu.“

„Skřivan s nejsladším hlasem v okolí a s rukávy plnými skvostných písní,“ odvětil Minangar, zatímco okázale ignoroval smějící se děvečku. „Mohu ti zahrát o ušlechtilém Beowernovi a sladké Ydrunn, o...“

„... o sporu Luga Černého oře a Aerchana z Colechu nebo kouzelnici Níam,“ přerušil ho hospodský. „Já vím. Každý z jižanských slaviček si myslí, jak vzácně barevné má peří, ale ve skutečnosti zpíváte všichni o tom samém. A téměř nikdy dost dobře na to, aby to stálo za pohár mého vína.“

„Dovol mi přesvědčit tě o opaku,“ usmál se básník, ale hostinský potrásl hlavou.

„U mého krbu hrávají skvělí bardi z jihu z Tunde i ze severu z Dussu, když tudy projíždějí, a já mám dost obchodů i bez potulných veršotepců, cizinče. Jak sám vidíš, šenk zatím zeje prázdnotou, a než by se rozkřiklo, že jsi tady, aby se tu sešli lidé, propil by ses mi sklepením. Pokud tedy chceš mé víno, zaplať.“

Minangar polkl. Věděl, že nemá v kapse ani jedinou minci, za kterou by si mohl dovolit džbáněk, jídlo nebo nocleh. S posledními zbytky hrlosti, kterou v sobě vyškral po hospodářových slovech, zvedl bradu a vstal. „Nu což. Když nedovedete docenit můj dar, půjdu jím obveselovat jiné.“ Zamířil ke dveřím.

Po čtyřech krocích ho zastavilo zavolání. „Cizinče!“

Srdce v něm poskočilo. Přece jen se rozmysleli! Otočil se s rukou na klíce a s úsměvem na tváři. Ten však rychle zmizel, jakmile uviděl, co hostinský drží.

Vak s jeho harfou.

„Že by ti to nechybělo, skřivánku?“

Děvečka vyprskla smíchy a dvojice chlapů, která celou scénku pobaveně sledovala, se bez ostychu rozchechtala.

Minangar cítil, jak rudne. Vrátil se ke stolu, vytrhl hospodskému svou harfu a s tise zamumlalými díky vyklusal ven.

„Jsem veršotepec z Údolí, potulný bard a mistr slov. Jednoho dne budu slovutný a vyhlášený svým uměním tak jako mistr Glanmar, a pak, pak se sem vrátím,“ šeptal si pro sebe pořád dokola, když seděl ve škarpe u cesty, schoulený v plášti, zatímco toužebně hleděl na rozsvícená okna hostince v dáli. Promnul si dlaně a dýchl si do nich.

Bylo mu do pláče.

Původně zamířil z rodného Údolí do Tunde, bašty umělců, o níž vždy slýchal příběhy. A sotva vstoupil branou a spatřil na vlastní oči všechnu tu krásu, cítil se okouzlen – ulicemi procházely povolně vypadající ženy a to, co si v Údolí musel vyzpívat písničkou, ukazovaly bez okolků či studu na odiv všem kolemjdoucím. A co teprve dělaly za pár mincí!

Na každém rohu někdo stál a drnkal na laciný nástroj, hospod se tam nacházelo nespočet a v každé z nich se někdo pral, mazlil s děvečkou

nebo alespoň mastil karty. Minangar se do ulic za-
nořil a Tunde, město zhýralců, ho spolklo jako zra-
lou malinu.

První noci se mu dařilo. Vyhrál v kartách harfu
s prasklými strunami a pár stříbrných mincí, které
utratil za košť dobrého vína a sladkého klína jedné
plavovlásky.

Jenže po dvou večerech mu došly peníze a tehdy
mu Tunde ukázalo svou pravou tvář. Zjistil, že
děvky předvádějí své přednosti jen cizincům, které
spatří poprvé, potulní pěvci se ve městě přemno-
žili natolik, že Minangarův zpěv nezajímal zho-
la nikoho, a poté, co ho rvačka stála poslední po-
hár vína a jen taktak ne zuby, ho vojáci vyhodili
za městskou bránu.

A tak se opět bezcílně trmácel divočinou.

Zadíval se toužebně zpět ke světlům hostince
na křižovatce a cítil, jak se jeho vůle láme.

Možná by se přece jen měl vrátit domů. Tunde,
které vždy bažil spatřit, navštívil, a i když ho vy-
plivlo sežvýkaného a bez jediné mince v kapse, za-
nechalo v něm plno nových historek a zkušeností.

Borus už určitě vychladl a paničky v Údolí byly
tak krásné a veselé, mohl by jim zase šeptat sladká
slovíčka pod rozsvícenou lunou...

Jenže pak si znovu vzpomněl na otce a na vše-
chny ty posměšky, které od útlého věku slýchal,
sotva otevřel ústa, aby zazpíval.

Šibeničník.

Hovado.

Budižkničemu.

„Ne,“ napomenul se nahlas. „Odešel jsem, abych se stal velkým básníkem, takže se nevrátím po pár týdních se staženým ocasem! Jsem Minangar z Údolí a nikomu nedopřeji tu radost, aby se mi vysmíval!“

Stiskl rty a rozbalil vak s harfou. Vlhkost jí nesvědčila, kožené žíně zněly falešně a hrubě.

Opatrně otáčel kolíčky a dlouze upravoval struny, dokud jejich tóny opět nezněly měkce a sladce, jako by k němu promlouvaly zvláštní magií.

Usmál se.

Ano, tohle byl jeho úděl.

Zadíval se na sever.

Tunde přece nebylo jediné město, kam mohl zamířit. Nakonec, ten hostinský to řekl sám – hráli u něho i bardové z Dussu, ne?

„Máš něco?“

„Našel jsem... dalšího...“

„Koho?“

„Já... nevím.“ Chvilka ticha následovaná rychlými kroky a úpěnlivým zvracením.

„Hádám, že mrtvý,“ shrnul pak tazatel suše.

Zatímco se dvojice dohadovala, Eogham zamračeně procházel popelem pokrytou zemí a rozhlížel se. Pod botami se mu větve a zlámané kmeny rozpadaly na prach.

Smrti a zkáze unikli společně s ním ještě tři vojáci, a i když ho hlodalo svědomí, věděl, že ustoupit museli. Drak je překvapil, neměli šanci ho pora-

zit v boji, ne poté, co s ním žádná zbraň nic nezmožila, zatímco jeho oheň prořízl jejich řady jako nic. Raík je sem neposlal proto, aby všichni do jednoho padli. Chtěl, aby se nestvůry zbavili. A něco takového by mrtví sotva mohli udělat.

„Pane!“ Z myšlenek ho vytrhl naléhavý hlas jednoho z vojáků.

Rozběhl se k místu, kde muž ukazoval na něco dole pod svahem.

Když pak Eogham tím směrem pohlédl, zamrazilo ho.

Svah vypadal, jako by ho zbrázdila divoká prasata – zem rozrytá, půda prokypřená, stromy a houští odhozené z cesty jako vichřicí... A dole, mezi bílými kameny a brázdou hlíny ležel drak bez jediné známky života.

„Myslím, že se nehýbe, pane,“ šeptl voják.

Eogham váhal jen krátce. „Pojďme.“ Spustil se opatrně ze svahu.

Půda jim klouzala pod nohama, ale dolů se nakonec dostali bez nedůstojného pádu.

Když se ocitli u dračího těla, Eoghamovi proběhlo tělem zachvění. Zvíře působilo nestvůrně obrovsky a výhrůžně – jako něco, co nepatří do tohoto světa, a přesto v něm je.

Voják se roztřeseně dotkl černých šupin a rychle rukou ucukl. „Je mrtvý, pane,“ šeptl bázlivě.

Eogham zvíře obešel a zadíval se na jeho hlavu. Někdo mu vrazil tesák do oka a lepkavá černá krev nahromaděná kolem rány v tlamě zase značila bodnutí skrz čelist vzhůru do mozku.

Sehnul se. V listí a připálené trávě uviděl rudé skvrny.

„Pane!“ Shora ze svahu na ně mával rukama mladíček, který prve zvracel do spálené trávy. „Našli jsme Bordachu, pane! Žije!“

Eoghamovi se rozbušilo srdce. Polkl, ale donutil svůj hlas ke klidu. „Hned tam budu!“

Otočil se k mládenci, který dosud nevěřicně zíral na mrtvého draka. „Počkej tady,“ vyzval ho a svižně se vydrápal zpět do kopce.

Bordacha ležel mezi polámanými větvemi neda-leko cesty. Čelo měl zpocené, oči lesklé horečkou a tiše šeptal, zatímco ho dvojice vojáků uklidňo-vala. Jeden z nich se otočil k přicházejícímu Eoghamovi a vyšel mu vstříc. „Myslím, že má zlámaný hřbet, pane,“ zašeptal.

Eogham ho odstrčil stranou a zamířil k ležícímu válečníkovi. „Bordacho?“ Přiklekl k němu.

Rudovous na něj pomalu přesunul oči. „Jsi skutečně syn svého otce, jen co je pravda,“ vyplívl. „Zasraný zbabělec jako byl Eglar!“

Eogham stiskl zuby, ale nedal na sobě znát, že se ho ta zmínka dotkla. „Vezmeme tě zpět do Dussu. Dokážeš vstát?“

Bordachova tvář zacukala, jako by se chystal vyplivnout nějakou jedovatost, pak se však rozmyslel a zapřel se. Líce mu zrudly úsilím, ale zvedl se jen kusem trupu. Zasténal, padl zpět na zem a vypětím těžce dýchal.

„V pořádku, lež. Najdeme jinou cestu,“ přikývl Eogham a obrátil se ke druhému z vojáků, který

dosud mlčky seděl vedle raněného. „Uděláme smyk z větví a zapřáhneme ho za mého koně.“

„Ten mladík,“ ozval se Bordacha. „Kde je?“

„Jaký mladík?“

„Ten, co tu byl.“

Eogham přelétl pohledem tváře vojáků, ale oba potřásl hlavami.

„Žádného mladíka jsme tu neviděli, Borda-cho,“ obrátil se pak zpátky k válečníkovi. „Blouzníš z bolesti.“

Ryšavec potřásl hlavou a rozkašlal se, až mu na vousy ukápla krvavá slina. „Odlákal draka. Tak ho koukej... Koukej ho najít ...“ Znovu se rozkašlal.

Eogham se mlčky díval, jak sedící voják odzátkoval lahvicí, aby dal raněnému napít. Vstal a zamířil zpět k rozrytému svahu.

„Pane, co máme...?“ ozval se voják, když ho minul, ale Eogham jen přes rameno utrousil: „Připravte pro Bordachu smyk, Ailile.“

Sestoupil po svahu znovu k tělu mrtvé obludy a už z dálky si všiml, že se voják, kterého tam nechal, sklání nad něčím opodál v houštině. Jakmile se přiblížil, pochopil.

Ležel tam světlovlasý mládenec s krvácející ránou na boku. Oči měl zavřené a tvář bledou jako smrt.

Eogham naklonil hlavu ke straně. „Žije?“

„Jen taktak, pane. Ale nevím, kdo to je.“

Eoghamův pohled padl na meč, který ležel vedle těla. Sehnul se pro něj.

Po vyrytých runách přelétlo bledé ranní slunce.

Eogham se zadíval z čepele zpět na mládence a obočí se mu stáhlo ještě víc. „To uvidíme.“

Dussu patřilo k nejstarším a nejdůležitějším sídlům severu. Původní tvrz se už dávno rozrostla. Zatímco za mostem se na pozadí nedalekých hor tyčily vysoké kamenné hradby, skutečný život a jeho kratochvíle se odehrávaly v uličkách na druhém břehu řeky.

Minangar dorazil do města na korbě kupeckého vozu východní branou. Obchodník souhlasil, že ho sveze poslední kousek cesty za písničku, a tak se bard usadil na kozlík vedle něj a s veselým zpěvem se kochal výhledem.

Město bylo menší než Tunde a soudě podle domů, které minuli hned za palisádou, také o poznání chudší. Tam, kde na jihu potkával potulné pěvce, tady míjeli holohlavce, bouchače a ženské, které vypadaly podivně nežensky.

„Děvky,“ ucedil s nelibostí obchodník, když minuli dvojici rudovlásek, které jim zamávaly.

„Vážně?“ Minangar se nadšeně otočil.

„Okolo brány je jich vždycky plno. Ale radši se jim vyhni obloukem. Nejedeen chlap z nich má horký chvilky.“

„To je snad dobře, ne?“

„Ne, když máš ty horký chvilky ještě dva tejdny potom v kalhotách.“

„Ach.“

„Jestli chceš dobrej bordel, zajdi do Díry.“

„Ehm...?“

„Do Liščí díry. Sice zaplatíš hodně, ale holky jsou tam pěkný a čistý.“

Široká silnice je přivedla na náměstí. Obchodník zastavil, aby mohl Minangar slézt, a ukázal na rohový dům, kde visel vývěsní štít s obrázkem medvědí hlavy a kalichu. „U Turela. Nejlepší pivo široko daleko.“

„Proč je tam nakreslený medvěd?“

Kupec se poškrábal na čele. „Ty neznáš příběh o Raíkovi?“

„Ne. Měl bych?“

Odpovědí mu bylo lhostejné pokrčení ramen – bard v obchodníkových očích očividně rychle ztrácel. „Zabil velkého černého medvěda, potřikrát prokletou mrchu, co nedovedl nikdo jiný porazit. Skolil ho šípem, když medvěd zaútočil na Lughnu, tehdá pána z Dussu, a ten ho za to přijal do své Dvanáctky. To bylo dlouho předtím, než se stal pánem Dussu sám teda.“

„Takže proto medvěd.“

„Proto. Ale všichni tomu říkají u Turela. No, hodně štěstí,“ popřál mu a mlaskl opět na koně.

„Jak se dostanu do hradu?“ zavolal za ním ještě Minangar

Kupec se zasmál. „Ty? V železech!“

Bard mávl rukou a díval se, jak vůz mizí v postranní uličce. Pak se zálibně zadíval na vývěsní štít. Podle obrázku sliboval podnik víno, podle vůně dubové pivo a podle halasného smíchu dobrou zábavu.

Minangar se nadechl. Poslední zkušenost s hospodou v něm vyvolala nedůvěru a pochyby, na druhou stranu, v žaludku mu kručelo už několik dní, nohy ho pálily s každým krokem a hůř než s dalším odmítnutím beztak skončit nemohl.

Potrásal proto sebevědomě tmavou kšticí a s hlavou hrdě vztyčenou vkráčel do dveří.

Uvnitř panoval ruch a Minangar ke svému překvapení nespatrił jedině místo, kam si sednout – každý kout, lavici i židli zabrali čumilové.

Na stoličce před krbem totiž seděl muž s rozježenými kučeravými vlasy a tmavou bradkou, oděný v pestrém kabátci. Rozhazoval rukama a ukazoval rozčileně na loutnu na svém klíně, které podle všeho praskla struna.

Minangarova nálada klesla.

Rezignovaně se otočil k odchodu, když se za ním ozval měkký hlas plný hříšných příslibů: „Mohu ti něčím posloužit, cizinče?“

Otočil se. Stála tam hnědovlasá krasavice s širokými rudými rty a velkýma očima, do jejichž hlubin zapadl básník z Údolí okamžitě až po uši.

„Kdybys na sobě neměla zástěru, čarokrásná, věřil bych, že přede mnou stojí bohyně,“ vydechl a poklonil se. „Odpusť, prosím, že na tebe tak zírá, ale tvoje krása mi uhranula.“

Děvečka se zasmála. „Tos musel vypít hodně medoviny!“

„Ani kapku, líbezná, přísahám.“

„To bychom s tím měli něco udělat. Co bys řekl na pohárek, abys ochutnal?“

„Což o to, zkusil bych rád, ale není za co,“ odvětil upřímně.

Dívka se otočila a zadívala se na hospodáře, který právě něco dohadoval s dvojicí značně opilých elmianských kupců. „O jeden pohár nás neubude,“ řekla a Minangarovi se z jejího úsměvu rozbušilo srdce.

Možná, že nejen v Údolí vypadají holky jako ze sna.

Zatímco mu nalévala, prohlédl si ji kradmo víc. Nadra pěkná a pevná, postavu oblou tak, jak se patřilo, a vědoucný úsměv na tváři prozrazoval, že nebude prvním mužem, se kterým kdy laškovala.

To mu ale nevadilo. Pěkná byla a jeho se zmocnil hlad.

Možná by...

Od ohně se ozval podivný skřek, a když se Minangar zadíval tím směrem, uviděl, že loutna leží odmrštěná v koutě. Tmavovlasý muž zatím vyskočil snožmo na stoličku, k pobavení všech zakdálal jako slepice, prohrábl si výstředním gestem rozcuhané kadeře a začal prozpěvovat.

Jeho hlas se podobal celkovému vzezření – přesakoval vzrušením nahoru dolů, tu zněl jako nedonošené pískle, tu jako píšťala a o chvíli později zas duněl hlouběji než baryton krále trpaslíků, snad ani jednou ale netrefil notu, po níž sahal.

Zpěv doprovázel celou škálou zvuků a občas přerušil historku otravným zachichotáním, když si očividně vzpomněl na vtip dříve, než ho vyslovil.

Minangar to sledoval s údivem a zděšením. Lidé se očividně bavili a smáli se, když komediant rozhazoval rukama, až se pod ním sesle kývala.

„Co je to za šaška?“ zeptal se děvečky.

„Šiška,“ odpověděla s úsměvem. „Bard pána Raíka.“

Minangarovo obočí se stáhlo ještě víc. „Bard? Ale vždyť neumí...“

„... zpívat? To neumí. Ale rozesmát člověka dovede líp než kdejaký okázalý umělec z Tunde.“

„Vždyť za chvíli začne metat kozelce!“

„Občas i žongluje. A počkej, jestli bude vyprávět ten příběh o dvou zamilovaných žabkách, dojal tím naposledy celou hospodu.“

„Příběhem o žabkách,“ zopakoval Minangar prázdně. Srdce mu pokleslo. V Tunde si tak potrpěli na umění, že mu ani nedovolili zahrát, a tady se zatím zpívalo o žabách s melodičností pářící se ropuchy.

Znovu vrhl pohled na tu podivnou postavu, která právě vydávala zvuky jako kočka plivající chlupy, a na dav, který se tomu smál.

Jak mohl takový neumětel kráčet ve stopách Glanmara a nazývat se bardem?

Jak mohl s tím roztřeseným hlasem a falešnými notami zaujmout byt' jen jediného člověka?

A to nejdůležitější – jak mohl něčemu takovému Minangar konkurovat, když tady hlas jako med a okouzlující slovíčka znamenaly očividně tak málo?

„Vítej v Dussu, pane.“ Dívka k němu přistrčila pohár a Minangar konečně odtrhl pohled od krá-kajícího Šišky.

Zadíval se zpět na děvečku. Byla velmi pěkná. A i když mu ten skřehotal pokazil náladu, pořád měl dost chuti zkusit své štěstí v jiných oblastech než ve zpěvu.

Přece jenom, cestuju sám už dlouho...

Naklonil se k ní tak, aby ho slyšela jen ona. „Jsi jako bohyně, která napojila žíznivého. Prozrad' mi své jméno, drahá, a já se k němu budu večer modlit jako k soše.“

Zasmála se. „Bína. Ale jestli se ke mně nepomodlíš, cizinče, poznám to a pak tě stihne můj hněv. A my bohyně trestáme křivé přísahy obzvlášť krutě.“

Minangar vyprahle polkl.

Tak, tak dlouho!

„Pak bys měla dohlédnout, že svou přísahu dodržím řádně a ke tvé spokojenosti.“

Když ji toho večera pigloval na dvorku za hospodou, pomyslel si, že Dussu možná nebude tak ošklivé, jak očekával.

Ráno ho probudila zima a vlhko. Pohnul promrzlými údý, ale hned toho zalitoval. Všechny klouby zakřupaly, jako by se na nich usadila celá desetiletí, a ne jedna noc ve vepříně.

Zvedl se útrpně do sedu. Škvírou mezi hrubě stlučenými dvířky viděl ven na špinavý dvorek. Teď tam panoval klid, ale rozhrabaná půda a zbytky zrna a peří před kurníkem dávaly znát, že tu před krátkou chvílí proběhl drsný boj o snídani.

Bard se zvedl a došel ke studni, aby si opláchl tváře. Když vedle sebe zaslechl zaškrábání, pootočil hlavu. Vypelichaný kocour s rozedraným čumákem pravého rváče právě krčil hřbet.

Minangar se natáhl, aby zvíře podrbl za ušima, ale kocour vztekle zaprskal a ladným skokem se odklidil z dosahu jeho paže.

„Nemá to rád,“ ozvala se Bína.

Minangar zvedl hlavu. Dívka vyšla z kuchyně se škopkem plným jakési břečky, kterou chlístla za nízkou ohradu.

Básník jí věnoval úsměv – neopětovala ho.

„Měl bys jít, než hospodář zjistí, žes tu strávil noc,“ řekla. „Nemá rád, když mu tu courají cizinci.“

Jeho úsměv trochu zvadl. „Doufal jsem, že bychom si mohli dát snídani a já bych ti k ní složil nějakou hezkou píseň.“

„Skládáš písně? Co jsi – bard?“

Její lhostejný tón v něm vyvolal pochyby. „Jistěže jsem bard,“ řekl naléhavě. „Copak jsi neviděla můj nástroj?“

Zasmála se. „Tak nástroj jsem viděla.“

„Harfu! Neviděla jsi mou harfu?“

„Ne.“ Vyklepala ze škopku poslední zbytky. „Navíc, za co by sis chtěl dát snídani? Myslela jsem, že nemáš v měšci nic než díry.“

„To sice nemám, ale třeba bych mohl poskytnout nějakou službičku, za kterou by se našla snídane.“

I když nasadil svůj nejvýmluvnější výraz, po dívčině chladu sklouzl jako brusle po ledu. „Mám spoustu práce.“

„Třeba bych ti s ní mohl pomoci.“

„Zpěvem a písničkou?“

Když pokrčil rameny, potřásla odmítavě hlavou.

„Sbohem, barde.“

Vyskočil na nohy a doběhl ji. „Počkej, Bíno. Prosím!“

„Nemáš nikoho jiného, za kým bys běhal?“ zeptala se otráveně.

Minangar splasknul. „No... nemám,“ přiznal. „Kromě tvé krásné maličkosti tu neznám jedinou duši.“

„A proč jsi sem tedy přišel?“

„Abych se stal velkým bardem,“ odvětil vzdorovitě. Když to vyslovil nahlas, uvědomil si, jak směšně jeho plán vlastně zní.

„Ale vždyť ty jsi z jihu, ne? Tam leží Tunde a říká se, že je to město umělců – určitě by se hodilo víc k tomu, abys mohl začít...“ Zarazila se, když uviděla jeho výraz. „Tys tam už byl.“

Přikývl.

„Co se stalo?“

Pokrčil rameny a zářivě se usmál, i když mu to nešlo ani trochu od srdce. „Jsem tady.“ Ztěžka se nadechl. „Nikoho tu neznám a nemám nic než šaty na sobě a harfu na zádech. Myslel jsem, že bych možná mohl do začátku hrát za trochu peněz někde po hostincích nebo tržišti, časem se třeba dostat do hradní síně...“ Zmlkl, když dívka potřásla hlavou.

„Šiška je mezi lidmi oblíbený a do Raíkových síní se nedostane jen tak někdo z ulice. Pokud ti ale jde o peníze, možná bych o něčem věděla.“

„Vážně?“

„Známý sháněl nádeníky. Ale určitě by neplatil za hru na harfu.“

„Za co tedy?“

Možná by řekla víc, jenže z nitra hostince se ozvaly zvuky, které ji vytrhly z úvah. „Za skutečnou práci,“ řekla mnohoznačně a přehmátla si prázdný škopek. „Běž odsud, než tě tu najde hospodář a budeme z toho mít polízanici oba. Večer se stav. Poptám se.“

„Bíno!“ sykl ještě, než zmizela za dveřmi, a dívka se netrpělivě otočila.

„Co zas?!“

„Budeš chtít, abych ti večer zazpíval?“

Po krátkém zaváhání se uculila. „Když mi zazpíváš dobře, třeba ti na seně zase večer zazpívám já.“

Minangar se zasmál, když za ní klaply dveře, a natáhl se k vědru vedle studny. Ve zbytku studené vody si opláchl obličej a pocákal kocoura, který zaprskal a odskočil z bardova dosahu. Básník si přehodil přes rameno vak se svou harfou a s pískáním se prosmýkl ven do ulice.

Podhradí Dussu s ránem ožívalo. Obchodníci připravovali zboží, z kovárny se ozývalo první bušení kladiv a rozdmychávání měchů a vzduch voněl čerstvě napečeným chlebem, koňským potem, vydělanou kůží a dřevem.

Raík se opíral dlaněmi o hradbu a zamyšleně se díval na obzor, na vzdálený hvozd tonoucí v ml-

hách na západním břehu řeky. „Od chvíle, co jsi přišel, jsi neřekl jediné slovo, Merione,“ řekl pak.

Vrásčitý muž, který mu stál dosud neslyšně po boku, pokrčil rameny. „Nechtěl jsem tě vyrušovat.“

Pán hradu si přitáhl medvědí kožešinu blíže k tělu a kývl hlavou k lesům. „Pamatuješ doby, kdy bývaly bezpečné?“

„Takové nebyly nikdy. Tyto lesy od věků patřily silám, které lidé nemohou pochopit. Žila tu zvěř a stvoření starší a nebezpečnější než lapkové. Ale ano, pamatuji doby, kdy ještě stávaly hlídky ve strážních věžích a obchodníci se báli víc hněvu bohů lesa než zlých lidí.“

„Nebylo by skvělé, kdybychom ty časy mohli vrátit?“

„Nikdo nedovede vrátit čas, můj pane.“

„Však já vím, ale myslel jsem...“ Raík mávl rukou. „Na tom nesejde. Proč jsi přišel?“

„Měl jsem vidění.“

Pán hradu zpozorněl. „O Bordachovi s Eoghamem?“

„Ne, pane.“

Raíkův zájem ztlačil klesl. „Zítra to bude měsíc.“

„Vždy, když jsem je hledal, spatřil jsem jen mlhu a kouř.“

„A to je dobré znamení, nebo zlé?“

Druid pokrčil rameny. „To vědí jen bohové.“

Raík s nelibostí mlaskl.

„Bohové mi odhalí své záměry, až to uznají za vhodné, pane. Měj trpělivost.“

„Měj trpělivost!“ zaprskal Raík. „To jsou ty tvoje rady! Poslouchám tvé vidiny, pokouším se jim jít naproti a ty mi pak kážeš trpělivost.“

„Vidinám nelze jít naproti.“

„Tak bys měl mít příště jasnější vidinu!“

Druid smírně zvedl dlaně. „Já jen tlumočím obrazy, které sesílají bohové.“

„Jak příhodné,“ ušklíbl se Raík. „Tak mluv, jaké obrazy ti seslali teď?“

„Ve snu ke mně přišel černý oř.“

Raík ztuhl. „Lug z Dussu.“

„Ano, pane.“

„Co to znamená? Je to dobré znamení?“

„Je to významné znamení.“

„U všech bohů, Merione! Tvé vidiny jsou zkouškou toho, co snesu!“

„Viděl jsem černého oře, jak se vrací zpět do Dussu a usedá po tvém boku jako nejlepší válečník z Dvanáctky. Vůle bohů ale není vždy jednoznačná, a význam toho snu jsem zatím neprohlédl.“

„Jinými slovy, nevíš nic.“

„Jinými slovy, pane, měj...“

„... trpělivost, ano, já vím.“ Pán Dussu si povzdychl a pohlédl znovu do krajiny. „Jak krásná by tahle země byla, kdybychom ji vyčistili od všeho zlého.“

„Jak krásný by byl svět prostý zla.“

Raík zavřel oči. „Jsi mizerný rádce, Merione – a ještě mizernější společník.“

Na schodech se ozvaly spěšné kroky a pak vykukla čupřina slámových vlasů následovaná zarudlým obličejem. „Můj pane...“

„Říkal jsem, že si nepřeji být rušen,“ zamračil se Raík.

Zarudlý mládenec poklekl. „Prosím, odpusť, pane, ale do města se vrátil Eogham s pánem Bordachou.“

Raík vrhl krátký pohled na Meriona, ale druid jen pokrčil rameny a nevyzpytatelně se usmál. „Trpělivost,“ řekl tajemně.

Bordacha se probral. Ležel ve velké dubové posteli, až po rozježený vous zachumlaný pod vrstvami příkrývek a kožešin. Matně si vzpomínal, že ho do ní někdo uložil, a pamatoval si i odporně hořkou tekutinu, kterou mu léčitel Galchobar nalil do krku. Bordacha ho poznal podle rozmrzelého hlasu a silného nutkání rozbít mu pěstí sanici, po několika polknutích už ale nic z toho nevnímal, protože se mu rozbolavělými klouby rozlila slastná úleva.

Zamrkal. Obraz mu před očima vířil a poskakoval, po chvíli ale konečně nabyl obrysy místnosti. Stěny z nezaměnitelně tmavého kamene, krb s ve-sele plápolajícím ohněm a nad ním symbol černého koně.

Je v Dussu.

Je doma.

Bordacha zavrčel. Přepadla ho potřeba, a tak se vzepřel, aby vstal. Paže bolely, ale svaly ho zvedly do sedu.

Nohy však neposlechly. Znovu jim vyslal povel – a nic. Co hůř, jako by je ani neměl!

Rozezleně rozhrnul příkrývky, aby si promasíroval stehna...

A strnul v hrůze, když neucítil nic.

Myslí mu prolétly vzpomínky, které ho dosud strašily ve snech – jak ho drak porazil, odhodil, jako by odcvrknul smítko, okamžik, v němž mu prasklo v zádech...

Bordachu zalil studený pot.

Zakřičel Galchobarovo jméno.

Když dovnitř vběhla dvojice učedníků následovaná samotným léčitелеm, našli ryšavce zrudlého úsilím a vztekem, jak leží na zemi, rukama visí za pelest postele a špačkuje jako sojka, která našla v hnízdě kocoura.

„Já sám. Já sám!“ řval, zatímco se ho pokoušeli zvednout. Nakonec je ale nechal, aby mu zpět na lůžko pomohli.

„Musím se vysrat,“ ucedil skrz zatnuté zuby.

Jeden z mladíků vytáhl zpod postele nočník a to, co následovalo, představovalo těžkou zkoušku válečnickovy trpělivosti.

Nakonec vztekle praštil pěstí do čela postele, až se nábytek roztrásl. „Ven! Ven! Vypadněte okamžitě ven! Ven!“

Oba učedníci pláchli jako holubice kličkující před sokolem. Galchobar za nimi tiše zaklapl dveře a mlčky došel ke krbu.

Bordacha si promnul necitlivé stehno. „Cos mi to provedl, šarlatáne?!“

Léčitel nastavil hubené prsty hřejivým plamenem. „Nic,“ odvětil, aniž se otočil.

„Nic?! Moje nohy...“

„Necítíš je.“

„Ano!“

Galchobar se otočil a zadíval se na válečníka vpadlými očima. Na muže mladšího o dobrou polovinu než Bordacha sám působil staře a nezdravě bledá kůže ten dojem ještě umocňovala. „Myslím, že už je nikdy neucítíš, Bordacho.“

„Cože?“

„Bojoval jsi s drakem, který tě zranil. Velmi vážně.“

„Tak mě sprav!“

„Obávám se, že to nepůjde tak snadno, jak bys doufal. Už jsem viděl podobná zranění a muži, kteří je přežili, nikdy nedokázali chodit.“

Bordacha oněměl. Na jazyk se mu hrnuly nadávky a hněv, v prsou ho dosud hnětlo ponížení z toho, co si musel odbýt před chvílí, a přesto mu strach sebral veškerá slova.

Znal Galchobara dobře, v jeho péči se ocitl nejdnou, a věděl proto, že i když je felčar chladný a strohý, pro každého dělal, co mohl.

Pokud tedy říkal, že Bordacha nohy už nikdy neucítí...

„Je dobré, že pociťuješ puzení střev,“ řekl Galchobar věčně. „Obvykle lidé s tvým zraněním takové štěstí nemají.“

Bordacha zrudnul jako kovářská výheň. Všechna slova, která ještě před chvílí nemohl najít, se z něj najednou vyvalila jako hnis z rány. „Tak poslou-

chej, rozumbrado, já jsem nejlepší válečník z Dvanáctky, Ryšavá svině z Dussu, a já ti *nařizuji*, abys našel lék, co mě postaví na nohy, rozumíš? Jinak se postarám, aby ti dal Raík ten tvůj drzý jazyk přitlouct na dřevo!“

„Neměl by ses vyčerpávat. Teď potřebuješ odpočinek – namíchám ti ještě byliny a pošlu sem někoho s jídlem.“

„Poslouchej mě! Nepotřebuju jídlo ani byliny, potřebuji, abys mě zase uzdravil, jasné?!“

Galchobar si povzdychl, jako by se ho válečníkův hněv ani nedotkl. „A ty poslouchej, co říkám já, Bordacho. Nedovedu tě uzdravit, protože na tvé zranění žádný lék není. Udělal jsem vše, abys žil. A je mi líto, že ti nedokážu pomoci víc. Vzkážu Raíkovi, že ses vzbudil, přál si s tebou mluvit.“

Ryšavec se rozkřičel, až mu na krku naběhly býcí žíly. Felčar se prosmýkl kolem postele a zaklapl dveře ve chvíli, kdy se do nich zasekl mrštěný pohár.

Bordacha si ještě chvíli ulevoval řevem, ale pak mu vyschlo v hrdle a s posledními nadávkami ochraptěl.

Znovu si promnul nohy v zoufalé naději, že něco ucítí. Měl však pocit, jako by se dotýkal cizího člověka, a to pomyšlení ho děsilo.

První si Cuchenan uvědomil bolest. Neozývala se prudce nebo bodavě, spíše tlumeně, jako by mu jen dávala znát, že se o jeho zranění někdo postaral.

Tomu nasvědčovalo i místo, kde se nacházel. Podle nezvyklé měkkosti kolem sebe odhadoval slušný slavník a nezaměnitelná vůně mu zase prozrazovala, že ho hřejí kožešiny.

Tohle rozhodně není moje postel u mistra Igla-sara.

Otevřel oči a na chvíli je musel znovu přivřít, protože ostré ranní světlo se mu do nich zabodlo jako dýky.

„... bohůmžel nic. Až zesílí, věřím, že by pomohlo mít pro něho vozík, který by někdo tahal – kdysi jsem takový viděl v Elmianu, kde na nich převáželi raněné.“

„Vyřídím to otci. Je ještě něco, co bychom pro něj mohli udělat?“

„Obávám se, že ne. Štěstěna stála při něm, když přežil, ale teď je potřeba, aby odpočíval a smířil se. Viděl jsem nejednoho chlapa usouzeného vlastní nemohoucností.“

Hlasy. Mužský a ženský.

Otočil k nim hlavu.

Pokoj měl otevřené dveře. Muže jen slyšel, zakrývaly ho veřeje, zato však spatřil dívku.

Stála natočená bokem, takže z její tváře zahlédl jen půl, i tak to ale byla snad ta nejnádhernejší žena, jakou kdy viděl – s jemnými rysy, laskavýma očima a úsměvem, ze kterého se Cuchenanovi rozbušilo srdce.

Musela si všimnout pohybu, protože otočila tvář k lůžku – a on tak uviděl i druhou polovinu jejího obličeje.

Po líci a krku se jí táhla zkrabacená kůže, jako by ji někdo zmuchlal a potrhal. Hnusnou a podle stupně zahojení velmi starou jizvu musel způsobit oheň, i tak ale Cuchenan neměl pocit, že by jí to zohavení v něčem ubíralo na půvabu. Spíš naopak.

Srdce se mu sevřelo ještě víc, tentokrát hněvem z představy, že té krásné bytosti někdo tak ublížil.

Dívka se otočila zpět ke svému společníkovi. „Myslím, že náš host bude vyžadovat tvou péči, Galchobare,“ řekla.

Do pokoje nahlédl vyzábělý dlouhán. Když uviděl, že je Cuchenan vzhůru, svižně k němu vykročil.

„Jen hezky zůstaň, kde jsi.“ Přitlačil ho zpět na lůžko, než si horal stačil sednout. „Měl jsi namále, a když jsi to neudělal doted, byla by škoda, abys vykrvácel v mojí péči. Dostal jsem za úkol postarat se, abys přežil, tak bych ocenil trochu spolupráce.“

„Kde to jsem?“

„V Dussu,“ protáhl Galchobar. „Pán Eogham tě sem přivezl. Pamatuješ si na to?“

Cuchenan přivřel víčka. Všechny vzpomínky mu připadaly vzdálené a rozmazané, jako by vypil příliš silného vína. Viděl kovářskou dílnu a mistrův úsměv, trojici synů hašteřících se o dědictví, cestu, divoké lesy a jezdce, kteří...

„Drak!“ Prudce otevřel oči a vymrštil se opět do sedu, léčitelovy ruce ho však zamáčkly zpátky silou kovadliny. Na hubeňoura měl síly za dva.

Nebo byl možná Cuchenan slabý jako moucha.

„Dobře, vzpomínáš si, to rád vidím, ale nic se nesmí přehánět. Lehni!“ poručil mu léčitel, jako by mluvil na psa.

Cuchenan se podvolil a znovu upadl do měkkých podušek.

„Cítíš všechno, co máš? Ruce, nohy...?“

„Všechno mě bolí.“

„Bolest je dobrá.“

„Jak pro koho.“

V léčitelově tváři problesklo pobavení. „Něco ti na to připravím.“ Obrátil se k dívce. „Promiň mi, paní, měl bych...“

„V pořádku, Galchobare, vyřídím otci, co jsi mi řekl, a přijdu později. Věnuj se zatím potřebným.“ Pohlédla na Cuchenana a tomu vyschlo v ústech. „Brzy se uzdrav, pane,“ řekla a odešla.

Mladík se za ní díval do prázdného oblouku dveří, kam dopadalo ranní světlo, dokud ho cinknutí kovu nevrátilo zpět do přítomnosti.

Vyhublý léčitel mu podal pohár se sladce vonícím nápojem.

Horal se na něj zadíval s nedůvěrou. „Co to je?“

„Balšán. A pár dalších bylin.“

Usrkl a udělal obličej.

Galchobar kývl. „Je to hořké, ale za hodinu dvě to oceníš, odplaví to bolesti a pomůže načerpat síly. Budeš je potřebovat, pán Raík s tebou chce mluvit.“

„Pán Raík?“

„Hm-hm, pán Dussu.“

Horál se zakuckal.

Pán Dussu!

Určitě zjistil, že Cuchenan odešel z kovárny, dozvěděl se o mistrovi, kdo ví, co o něm ti tři rozhlásili...

Galchobar ho bouchl pěstí do zad a pak znovu a ještě jednou, dokud mládenec konečně nepopadl dech. „Neboj se! S drakem je dobojováno a vyprávět o tom pánovi bude oproti tomu snadné, ne? Tak to dopij, nebo zavolám někoho, kdo ho do tebe nalije.“

Cuchenan se podvolil. A když se propil až na dno poháru, měl hlavu natolik lehkou, že na hovor s pánem Dussu zapomněl.

Básník padl vyčerpaně na slamník. Bínin známý skutečně věděl o práci, dokonce i o práci přímo na hradě. Jenže už po prvním dni Minangar tušil, že tohle bude přesně to, čemu se v Údolí všechna ta léta zkoušel vyhnout.

Stáje!

Nakašlat na smrad, na ten se dalo zvyknout a Minangar si byl sám bolestně vědomý toho, že po dlouhém putování nevoní jako fialky.

Ale ti koně! Ze všech stran to řehtalo, frkalo, přešlapovalo a kopalo a hned odpoledne se Minangar taktak vyhnul úhoně, když bouřkově šedý hřebec vycítil jeho přítomnost a pokusil se ho připravit o všechny budoucí děti.

„Och, bohové,“ zasténal a zabořil hlavu do pláště, který si napěchoval pod hlavu.

„Copa, copa? Nejsi zvyklej na práci?“

Někdo se téměř okamžitě uchechtl a bard si musel mezi položky seznamu ve své hlavě přidat ještě další věc, která za moc nestála – ubytování.

Dostal mizernou večeři a místo v jakési potem a špínou páchnoucí cimře s dalšími pacholky. Ti však, na rozdíl od něj, vypadali čile a podle rachocení se pustili do hry v kostky.

Minangar se převalil na bok a zhluboka se nadechl.

Básník.

Bard.

Nejskvělejší zpěvák všech dob krácející ve šlépějích samotného Glanmara.

Pch, to určitě!

Měl zůstat doma. Měl poslouchat otce, když mu říkal, že drnkání na harfu je pro slabochy. Měl nechat vznešené umění těm, co se k tomu narodili. Vždyť co o tom mohl vědět on, syn sedláka?

Upřel rozezlený pohled na harfu zabalenou v látce.

Harfa, veškerý jeho majetek. Vyhrál ji a utratil za opravu jejích strun poslední peníze a k čemu to všechno? Aby skončil ve smradlavé díře sám, obklopený koňáky!

Natáhl roztřesenou paži a sevřel vak. Uvolnil zdrhovadlo a vytáhl na světlo ohmataný nástroj.

V prsou se mu vzedmul hněv. V první chvíli chtěl harfou mrštit proti stěně, rozbít zvukné dřevo

a nechat ho rozpadnout se svými sny. Jenže teď, když ji držel, zaváhal.

Nemohl to udělat. Prsty ho brněly vzrušením jako pokaždé, když se chystal hrát.

Měl by se jí zbavit, pohřbít tu dětinskou představu toho, co bude...

Vždycky to bylo hloupé, pošetilé, bláhové. Nikdy z něj nebude bard, nikdy. Měl by to ukončit, měl by...

„Hej, ty jsi zpěvák?“

Otočil slzami zalité oči k muži, který k němu promluvil – tmavovlasému hubeňourovi, kterého odpoledne viděl vymetat koňské koblihy.

„Jsem,“ kývl přiškrceně.

„Páni, zpěvák! Zahraj něco!“

„Já... já ne...,“ začal Minangar, ale přerušil ho další ze čtveřice, pihovatý zrzek s otráveným výrazem.

„Nech ho, Tagrídě, poslechnem si v hospodě Šišku, až bude hrát.“ Zatahal hubeňoura za rukáv, ale Tagríd se nenechal odradit.

„Chci, aby zazpíval, Zrzoune. No tak, snad se nestydíš, ne?“ naléhal na Minangara. „Co umíš?“

Bard něžně pohladil struny. „Mohl bych zazpívat píseň o Lugovi a Aerchanovi.“

Tagríd mávl rukou. „Tu všichni znají. Co něco jiného? Nemáš tam něco o žabkách?“

Minangar se zarazil.

A pak, aniž by se nad tím zamýšlel, se jeho prsty rozběhly po strunách a na jazyk se mu prodrala slova veselého nápěvku, který složil ještě v Údolí:

*„Hezká i ošklivá, malá i velká,
každý, kdo chce, si vybere!
Hubená dojička i tlustá selka.
Tak netvař se tak kysele,
třeba ti postel zahřeje
z Údolí veselá panička.
Až políbí tě na víčka,
to teprv poznáš svízele!*

*Rty jako víno, jazyk sladký
má Alwa, krásná švadlena,
noci s ní dlouhé, den však krátký!
Jak popsát, když je svlečená?
Nestačí na to písmena!
Z Údolí veselá panička
až políbí tě na víčka,
rozklepou se ti kolena!“*

S každou další slokou získával Minangarův hlas na síle a slova na obhroublosti. Po chvilce poslouchala nadšeně už nejenom čtveřice s kostkami, ale celá cimra a mnozí básníka povzbuzovali tleskáním, smíchem a pokřikováním, aby zopakoval znovu sloku o prsou nebo zadku té či oné paničky.

Když dohrál, ozvalo se pískání a potlesk a všichni se na něj sesypali jak psi s otázkami.

„Co je to za písničku?“

„Kde je to Údolí?“

„Ty ženský jsi všechny vojel?“

„Kdo jsi?“

Minangar se šťastně culil od ucha k ucha, přikyvoval a odpovídal.

Toho večera hrál píseň o veselých paničkách z Údolí ještě třikrát a v noci nedokázal zamhouřit oka. V hlavě se mu točily nové melodie a k nim se přidávala slova, jako by mu někdo vlil do krve nový život.

Na rozbití harfy už ani nepomyslel.

Raík si mlčky prohlížel meč, který Eogham přinesl. Čepel z tmavého kovu, z něhož vystupovaly lesklé ryté runy po celé délce ostří. Záštit a hlavice působily bez zdobení docela obyčejně, a nebýt ohmataných kožených pruhů na jílcí, člověk by si snadno myslel, že zbraň opustila dílnu kovářského mistra teprve před pár dny.

„Takže?“ zeptal se pak.

Merion, který se nad mečem dosud skláněl, přikývl. „Vyvolám dnes večer sny, které mi dají jasnější odpověď, ale myslím, že je to tak, jak se domníváš – toto je Lugův meč.“ Narovnal se a zadíval se svému pánovi do tváře. „Něco mi ale říká, že tě má odpověď nepotěšila.“

„Nejsem si jistý.“

„Smím se zeptat proč?“

„Zeptat se smíš, samozřejmě,“ pousmál se Raík. Sevřel jílec a provedl několik nešikovných výpadů.

„Lugův meč,“ potřásl hlavou. „Kdo by čekal, že bude špatně vyvážený?“

Merion se zamyšleně díval, jak Raík opět zbraň sklonil, ale mlčel.

Pán hradu si povzdychl. „Tak mluv. Vidím, že máš něco na jazyku.“

„Lugův meč nevykoval jen tak obyčejný kovář.“

„Ach ano, legenda o mistru trpasličích kovářů, který vystoupil ze země a stvořil zbraň ze vzácné rudy, kterou kalil Lugovou krví, já vím,“ přikývl Raík netrpělivě. „Co to s tím má společného?“

„Všechno. Možná tobě připadá jako prachsporstý kus kovu prostě jen proto, že ti není určený.“

Raíkův výraz se změnil z rozladěného na pobavený. „Tím chceš říct, že se v ruce správného majitele změni v dobrý meč?“

„Možná.“

Úsměv pod zapleteným vousem se ještě rozšířil. „Tys mečem nikdy nebojoval, že?“

„Nikdy jsem nemusel.“

„Asi bych tě měl vzít na cvičiště a ukázat ti, jak se s mečem zachází.“

Druid mnohoznačně pokrčil rameny.

„V tom tvém vidění se Lug vracel do Dussu,“ řekl pak Raík zamyšleně. „Jako nejlepší z Dvanáctky.“

„Ano, pane.“

Raíkův pohled sklouzl od druida k meči. „Nebudu tě už zdržovat, Merione. Ty si musíš promluvit s bohy a já s lidmi.“

Stařec se uctivě poklonil a odešel.

Pán hradu odložil meč a zamířil do chodby. Přišel čas si konečně udělat jasno!

Řinčení kovu o kov, hekání, úder, štěkavé hlasy radící zas a znovu, co dělat lépe. Bordacha naslouchal ruchu zvenčí s rostoucí nelibostí. Probudil se ve stejném stavu jako včera, a i když tělo bolelo méně, nohy se pořád ne a ne zmátořit.

V chodbě se ozvaly kroky. V doprovodu Galchobara vstoupil vládce Dussu.

Válečník se zvedl na poduškách a pokusil se pohnout chromýma nohama, Raík ho ale zarazil jediným gestem. „Zůstaň ležet, Galchobar mi všechno řekl.“

Bordacha střelil po léčiteli ostrým pohledem. „Brzy budu zase na nohou, pane, a pak tady tomu sýčkovi ukážu, že si ty temné řečičky může zastrčit do své chlupaté řiti.“

„Očividně víš o Galchobarovi něco, co já ne,“ řekl Raík pobaveně. Obrátil se k léčiteli. „Nech nás o samotě.“

Galchobar poslušně vycouval, než ale zavřel, vrhl na Bordachu studený pohled značící, že si tu urážku bude moc dobře pamatovat.

„Podle Galchobara se zotavuješ dobře,“ řekl Raík.

„Dobře? Tomuhle říká dobře?!“

Raík zvedl dlaně, aby zamezil proudu nadávek. „Šetři síly! Budu od tebe chtít docela dlouhé vyprávění, tak neplýtvej slovy.“

Rudovous, který se už chystal popustit uzdu svému hněvu, splaskl jako vyprázdněný měchýř. „Dobrá, pane.“

„Kolik si toho pamatuješ?“

„Myslím, že dost, pane. Rozhodně víc, než když mi mysl zatemňovaly ty Galchobarovy hnusné dryáky!“

„Takže mi dokážeš říct, co se tam stalo?“

„Drak je mrtvý,“ odušil Bordacha váhavě.

Raík přikývl. „Ano, je. Mluvil jsem i s Eoghamem a vyprávěl mi, že se na vás vrhl ze zálohy.“

Rudovous se při jméně mladšího spolubojovníka naježil. „Překvapil nás, ještě než jsme dojeli do Colechu. Ale postavil jsem se mu čelem na rozdíl od jiných. Změkčili slaboši! Eogham utekl, když se ta obluda objevila a...“

„Nebýt Eoghamova útěku, byla by Dvanáctka o dva válečníky chudší a tři ženy by tu čekaly na své manžely zbytečně,“ přerušil ho Raík. „Tvrdil, že ustoupil, protože draka nemohla zranit žádná zbraň. Je to tak?“

Bordacha ucítil, jak mu ta slova sebrala vítr z plachet. „Ano,“ přitakal.

„A přesto je drak mrtvý.“

Další přikývnutí.

„Co se stalo. Zabils ho ty?“

Bordacha se nadechl, ale ze rtů mu místo odpovědi vyšel jen vzduch.

Proč by měl vlastně říkat pravdu? Co na tom, že nezasadil zvířeti poslední ránu – byl tam on a nikdo jiný. Postavil se drakovi, bojoval s ním, zasloužil se o jeho zabití víc než Eogham a je Bordacha z Dussu! Když řekne, že ho zabil on, když si přizpůsobí události tak, aby se ukázal jako pravý

drakobijec, nikdo si nedovolí zpochybnit jeho slovo. Co je nějaký neznámý mládenec proti němu, dvacet let věrnému služebníkovu svého pána?

Přesto však uslyšel sám sebe říkat: „Ne. Nezabil jsem ho já.“

Ve tváři pána Dussu se objevil zvláštní, skoro až zklamáný výraz. „Kdo tedy?“

„Nevím, pane. Nebyl jsem u toho, ale myslím, že ten mládenec, kterého Eogham našel.“

Raík přikývl, ale náhle vypadal jako duchem nepřítomný. „Poslal jsem ke Colechu výpravu s Caelem a Mydrinem. Přivezou sem dračí hlavu a zajistí pro nás Colech.“

„Takže budeš pánem celé Delavy.“

„Ano. Pánem celé Delavy.“ Raík se pousmál. „Než jste se vrátili, Merion měl vidění. Spatřil Luga, jak se vrací do Dussu, aby mi usedl po boku jako nejlepší z Dvanáctky.“

„Asi nerozumím...“

„Eogham přivezl meč. A Merion věří, že je to Lugův meč.“ Zadíval se Bordachovi do očí.

Starý bojovník najednou ucítil, jako by se propadal.

Od mládí Raíkovi bojoval po boku jako jeden z Lughnovy Dvanáctky a později mu věrně sloužil jako jeden z dvanácti jeho nejbližších, stál při něm, když věrolomný Eglar zkusil dobýt Dussu, byl nejlepší...

... a po boji s drakem zůstal bez citu v nohách, zatímco Eogham, syn Eglara, přivezl Lugův meč.

„Já se uzdravím, pane,“ řekl naléhavě. „Uzdravím se, Galchobar se mylí! Najdu cestu, jak znovu

chodit. Jsem nejlepší z Dvanáctky a udělám cokoli, i kdybych měl uplatit bohy svou duší.“

„Doufám, že tvá duše nebude třeba.“ Raík se zvedl. „Odpočívej, Bordacho. Jakmile se rozkřikne, že je drak mrtvý a že je cesta ke Colechu volná, začnou se kolem nás stahovat vlci. Jestli mám být pá-nem celé Delavy, potřebuju tě v plné síle. Tak se snaž zatím nevyrazit Galchobarovi zuby.“

„Něco takového bych neudělal!“

Raík neopověděl. Jen vrhl výmluvný pohled na dveře, jejichž dřevo neslo značku půlkruhu po za-seknutém poháru.

Eoghama našel Raík na cvičišti. Člověk ho poznal už na dálku ze způsobu, jakým se pohyboval. Zatímco dvojice protivníků, se kterými cvičil, útočila jako rozbouřené vlny, on stál jako skála. Ukročil, až když musel, a ranám jen úsporně natáčel meč.

Stál proti šermíři Mordycovi a jednookému Ariamovi, a stejně tak, jako člověk svedl odlišit Eoghama, bylo snadné poznat pod přilbami i tuto dvojici.

Mordyc uskakoval hladce a každý jeho pohyb plynule navazoval na ten předchozí. Útočil, vykrýval se a klouzal po písku s téměř taneční ladností.

Ariam naproti tomu soustředil veškerou svou sílu do prudkých, skoro až neobratných ran, před kterými Eogham uhýbal vždy téměř až v posledním okamžiku.

Pak se Mordyc otočil a jeho meč zasáhl Eoghama do pravého předloktí. Raík při tom pohledu bezděčně sykl – rána jako takhle mohla snadno přerazit kost.

Eogham hekl. Reflex ho přiměl pustit meč.

Zatímco pro řadu jiných by tím souboj skončil, Eogham nedával svou kůži lacino. S nečekanou hbitostí odskočil dozadu a přelétl pohledem své soupeře.

Mordyc sklonil zbraň a kopl Eoghamovi jeho meč blíž, bojovník ale potřásl hlavou. Nato se Ariám zasmál a vykročil sebevědomě kupředu.

Raík si založil ruce. Znal Eoghama a věděl, že dostat ho v souboji do úzkých nejde snadno. Ovšem bez meče, a navíc proti dvěma ozbrojeným bojovníkům – ano, to by mělo být zajímavé!

Ariáмова rána šla na hrudník. Eogham se vrhl do strany a obdobně tanečním pohybem, jaký používal Mordyc, se dostal útočníkovi k tělu. Ariám zaváhal, a právě té chvíli Eogham využil.

Prásk loktem do brady, kopnutím podtrhnout nohy.

Ariám žuchl do písku, až to zadunělo. Zdráhal se svůj meč pustit, koleno na hrdle ho však rychle přesvědčilo.

Eogham vstal a stanul proti Mordycovi se zbraní.

Šermíř potřásl hlavou. „To bylo podlé,“ řekl usměvavě.

„Nežvaň a útoč, už takhle jsi mě šetřil víc než dost,“ odsekl Eogham.

„Cením si férového boje.“